

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobkyně: **I. K.**, nar., státní příslušnost Ruská federace, trvale bytem v České republice bytem, zast. Marcelou Dorošuk, bytem V Újezdech 611/12, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.7.2015 č.j. CPR-2707-2/ČJ-2015-930310-C235,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 18.12.2014, č.j. KRPA-481634-18/ČJ-2014-000022 (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na dobu 1 roku.

II. Žaloba

Žalobkyně namítala, že žalovaný na podkladě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a z nich dovedl nesprávné právní závěry, pokud shledal porušení právních předpisů o pobytu na území ČR. Žalovaný nesprávně shromáždil podklady, čímž překročil meze správního uvážení. S některými jejími tvrzeními a předloženými důkazy se žalovaný vůbec nevypořádal. Napadeným rozhodnutím byl porušen zákon o pobytu cizinců, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ, nemá oporu ve správním spise. V jejím případě pak nebyly splněny podmínky k rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že na území ČR pobývala bez platného víza či povolení k pobytu. Žalobkyně neměla v úmyslu dopustit se porušení jakéhokoli právního předpisu. Vycházela z toho, že její povolení k pobytu je nadále platné a na území ČR proto pobývá po právu. Taková okolnost je pak pro posouzení věci podstatná z pohledu zajištění procesních práv cizince. Žalobkyně se tedy nedopustila porušení žádného ze zákonných povinností a v jejím případě nejsou ani dány žádné skutkové nebo právní okolnosti, které by mohly odůvodnit závěr o správním vyhoštění.

Žalobkyně dále namítala, že se správní orgán nedostatečně a nesprávně vypořádal s otázkou, zda důsledkem případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně si v ČR již vytváří sociální a potencionální pracovní vazby, hodlá se zde integrovat a žít řádným životem tak, aby její pobyt na území ČR byl přínosný i pro ČR, a to nejenom z pohledu příspěvků do rozpočtových příjmů ČR, které hodlá v souladu s příslušnými právními předpisy plnit. Dále poukázala na skutečnost, že jinak řádně plní a hodlá i nadále plnit účel povoleného pobytu a nadále řádně studovat na území ČR, jak činila dosud. V konkrétním případě by tedy správní vyhoštění představovalo citelný zásah do jejího soukromého a rodinného života.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované, neboť žaloba obsahuje totožné argumenty, které byly uplatněny v průběhu řízení o správním vyhoštění.

IV. Jednání před soudem

K nařízenému jednání se žalobkyně ani její zástupkyně nedostavily. Žalovaná se z nařízeného jednání omluvila.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutím o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačních systémů smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

Žalobkyně předně namítala, že v době rozhodnutí o vyhoštění na území ČR oprávněně pobývala. Soud k tomu uvádí, že dle obsahu správního spisu i rozhodnutí správních orgánů žalobkyně na území ČR pobývala na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia s dobou platnosti do 28. 2. 2014. Žalobkyně v této souvislosti nijak konkrétně neuvedla, z jakého důvodu je tento závěr správních orgánů nesprávný a z čeho dovozovala, že povolení k dlouhodobému pobytu bylo platné i po 28.2.2014 a tudíž dle jejího názoru pobývala na území ČR v souladu s právem. Nesprávný předpoklad žalobkyně, že na území ČR pobývala oprávněně, ačkoliv tomu tak nebylo, nemůže v posuzovaném případě vést k závěru o nemožnosti uložení správního vyhoštění. V posuzovaném případě žalobkyně pobývala na území ČR od 1.3. 2014 do 17.12.2014 bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Platnost dlouhodobého pobytu ji uplynula dne 28.2.2014, aniž by jej zákonným způsobem prodloužila. Jak plyne ze shora citovaného § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tak předpokladem uložení správního vyhoštění je pobyt bez víza. Při zkoumání naplnění této skutkové podstaty se správní orgán nezabývá zaviněním, tj. zda se tak stalo úmyslně či z nedbalosti. Správnímu orgánu nelze vytknout, že by v posuzovaném případě nedostatečně zjistil skutkový stav věc a z něho vyvodil nesprávné právní závěry, či by skutkový stav neměl oporu ve správním spise, jak v obecné rovině namítala žalobkyně. Soud k věci dále uvádí, že § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje uložení správního vyhoštění až na dobu 3 let. Žalobkyni byla doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovena ve spodní hranici zákonné sazby, a to v délce trvání 1 roku. Správní orgán I. stupně i žalovaný při určení této doby přihlédli k polehčujícím okolnostem, tj. předcházející studium na území ČR, první porušení zákona o pobytu cizinců a spolupráce se správním orgánem. Nelze tudíž dospět k závěru, že by se správní orgány nezabývaly posouzením všech podstatných skutečností a naopak při stanovení doby trvání správního vyhoštění zohlednily okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně.

Další žalobní námitka se týkala zásahu do soukromého a rodinného života. Dle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. [10 Ca 330/2006 – 89](#), publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní [§ 119a odst. 2](#) – pozn. NSS) zákona č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní [§ 119a odst. 2](#) – pozn. NSS) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z [čl. 8 Úmluvy](#) (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. [209/1992 Sb.](#) – pozn. NSS). Podle [čl. 8 odst. 1 Úmluvy](#) má každý právo na respektování svého soukromého a

rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci Daliova a další proti Francii (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Soud k věci uvádí, že žalobkyně pobývala na území ČR od září 2012. Přímé rodinné příslušníky zde nemá a ani nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU. Rodinné příslušníky, tj. rodiče a sestru má v Rusku. Společně s rodiči žije v Rusku v rodinném domě. Nelze proto dospět k závěru, že by rozhodnutím o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného života. Žalobkyně dále uváděla, že žádné sociální a kulturní vazby k ČR nemá. Žalobkyně ani neuváděla, co by ji bránilo návratu do země původu, resp. je zřejmé, že se do země původu opakovaně vracela. Soud k věci uvádí, že snaha o studium na území ČR, případně snaha o integraci a řádný život v ČR jsou sice pochopitelnými důvody pro setrvání na území ČR, avšak z pohledu překážek správního vyhoštění jsou zcela nedůvodné a rozhodně nemohou bez přistoupení dalších okolností způsobit zásah do soukromého života, který by i dle judikatury ESLP znemožňoval uložení správního vyhoštění. Soud k věci rovněž uvádí, že žádné z práv v [Listině](#) uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky ([čl. 14 odst. 4 Listiny](#)). „Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“ - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. S ohledem na výše uvedené neshledal soud námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života důvodnou. Soud závěrem k věci rovněž uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný se poměrně podrobně zabývali možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejich rozhodnutí v tomto směru zcela ob stojí. Žalobkyně ani její zástupkyně pak nevyužily svého práva se zúčastnit nařízeného soudního jednání, které požadovaly, a kde by mohly doplnit žalobní tvrzení a konkretizovat, v čem by mimo výše uvedeného, spočíval nepřiměřený zásah do soukromého života.

VI. Náklady řízení

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová